

Ambrus József

kettőslátás

Faludy György árnyékában

csak a költők és magam öröme
 üdvözl és elkárhozik az ember,
 fényes porszemek csendjében megidézlek
 pajzán levegőn újmagyar szerelemmel,
 mely hangosabb mint a koldus ordítása
 amit szégyenkezve írtam föl egy cédulára,
 mert a mennydörgésen kívül semmim sincsen
 – de a naprendszerben biztos rád találok,
 ahol lehetne egy jóra való köztes állapot
 a kettőslátás öröme tisztább magyarázat,

persze távolodom, de lábujjhegyen szeretlek
 szóra bírom riadt szemedben a szikrát,
 de a fortélyos szavak mindent visszanyernek
 és új nevet kap tétován az ismeretlen,
 mely a kettőslátásban csillagot teremt
 – csontot repesztve szolgálja a végtelent,
 ahol a költők csendjében viharok feszülnek
 – mert a szerelem belém foljotta a szót
 az emberi emlékek vérpiros templomában,
 Faludy éjszakái adják a kéjes pressziót.

vers a költészetben

– verset építék a hallgatásból
 egyre több halál csörömpöl bennem
 szépen pusztul szabályos nemzedéke
 de még maradt vers a költészetben
 ritmusok patronjai füstölögnek
 – a versekből próbálok kilépni

fantomot formálok képzeletben
mert a mai írás a kudarcot beszél
parázna sorok szégyenbe hajolnak
diszkrétén osztják az elszáradt babért
s a nagyra nőtt fák szélben tiltakoznak
görnyedten kuncsorogva az aranyért

ma már mérgező költői balzsamod
– a verselés napján meditáltam
gyümölcstelen dáridó – félédes a hangod
ne írj több verset a Pesti kávéházban
és a lüktető zenék az árkádok alatt
– az írás füstölög a porral elvegyül
görcsösen püfölve zajok játszanak
ahol a költészet a verssel szembesül

és tudjátok a jó vers fog megmenteni
amíg a jambusokban merészkedem
– a költészetnek furcsák a törvényei
ahol megáldja az írást fölszentelt kezem

posztmodern percekben

posztmodern percekben élek szorongva,
tömény emlékezet formálja a leckét,
hogy miért lehettem Apolló bolondja,
aki ötven fokon pusztítja az eszmét.

mert a laza versekben felbomlott a kötés,
– a vallomásban reneszánsz tartalom, –
s a kék pillanatban eszement kitörés
halad, művészi nyelven a félhomályban szabadon.

posztmodern versemnek kibomlik ritmusa
– mely a sorok között gyermekké növeszt, –
és készülök szárnyalni – a bölcselet Krisztusa,
csak kódolt képzeletem napsütésben kövesd,

ahol az idő halhatatlansága munkálkodni kezd,
vagy a csillagokkal együtt zuhanunk a mélybe, –

mert az újszerű firkálmány magányos kereszt
amit olvashatsz a rozszant karosszékekben

hiába álmodok, – millió törmelék, semmi,
érezem hogy gyengül a szavak szorítása,
mégis csak jó lenne nektek dicsekedni,
posztmodern mellényben az antik kávéházban.

NÉVJEGY

AMBRUS JÓZSEF (1966, Gyergyószentmiklós) költő, újságíró, a dél-alföldi Lajosmizsén él. Tíz verseskötete jelent meg, a legutóbbi *Töviskereszt* (Hungarovox, 2025) címmel, ez a könyv román és szerb nyelven is megjelent. A szerb *Töviskereszt* fordításért megkapta a Boszniai Szerb Köztársaság Nemzetközi díját tavaly októberben. Több irodalmi díjban részesült, tagja a Magyar PEN Clubnak és a Magyar Újságírók Közösségének.

Márton Katalin alkotása

Marian Noémi festménye